

Sygn. akt III AUa 489/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajączkowski

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska (spr.) SSA Beata Michalska

Protokolant: st. sekr. sąd. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2015 r. w Ł.

sprawy E. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.

o uchylenie decyzji o przyznaniu emerytury

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 27 lutego 2014 r., sygn. akt: VIII U 6461/13,

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym w ten tylko sposób, że nakazuje wypłatę E. C. zaległej emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. i oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

Sygn. akt III AUa 489/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 21 sierpnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art. 151 § 1 pkt 1 k.p.a. odmówił E. C. prawa do uchylenia decyzji z dnia 5 września 2011 r. w części, w jakiej decyzja ta zawiesza, na podstawie art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, prawo do emerytury za okres od 1 października 2011 r. do 31 lipca 2013 r. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., K 2/12 nie ma zastosowania do przypadającego przed dniem 22 listopada 2012 r. okresu zawieszenia emerytur na podstawie przepisu art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła E. C. wnosząc o jej zmianę i zobowiązanie organu rentowego do wypłaty emerytury za okres od 1.10.2011 r. do 31.07.2013 r. wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od daty wymagalności każdej zaległej składki do dnia zapłaty.

Zaskarżonym wyrokiem z 27.02.2014r. Sąd Okręgowy w Łodzi 1/ zmienił decyzję ZUS z 21.08.2013r. i nakazał organowi rentowemu wypłatę E. C. zaległej emerytury za okres od 1.10.2011r. do 31.07.2013r., 2/ wniosek o odsetki

przekazał ZUS do rozpoznania i 3/ zasądził od organu rentowego na rzecz odwołującej się kwotę 60zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd I instancji ustalił, że E. C., urodzona (...), w dniu 14 maja 2010 r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury.

Wnioskodawczyni uzyskała prawo do emerytury od 1.05.2010 r., przyznanej decyzją ZUS z 21.09.2010r., której wypłatę podjęto na mocy decyzji z 6 października 2010 r.

Wypłata emerytury została wstrzymana decyzją ZUS z 5.09.2011 r. od dnia 1.10.2011 r. na podstawie art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczoną zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywała je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Odwołująca się pozostaje nieprzerwanie w stosunku pracy od lipca 1998 r. w W. R. H. Autonomisty w Kanadzie.

W dniu 11 sierpnia 2013 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym skargę o wznowienie postępowania w przedmiocie decyzji z 5 września 2011 r., w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012 r., sygn. K 2/12 - wnosząc o wypłatę zaległych świadczeń wraz odsetkami ustawowymi.

Decyzją z 19.08.2013 r. organ rentowy podjął wypłatę świadczenia emerytalnego wnioskodawczyni od 1.08.2013 r., to jest od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek, zaś w dniu 21 sierpnia 2013r. wydał decyzję objętą sporem.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie E. C. jest zasadne i w zakresie żądania podstawowego zasługuje na uwzględnienie.

Przywołując treść art. 124 o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd wskazał, że w postępowaniu administracyjnym w sprawach o świadczenia określone w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że niniejsza ustawa stanowi inaczej. Stosownie zaś do treści art. 145a. § 1 k.p.a. można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą, na podstawie którego została wydana decyzja. Wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 oraz w art. 145a i art. 145b następuje tylko na żądanie strony (art. 147 k.p.a.).

Sąd I instancji podkreślił, że wyrokiem z 13 listopada 2012 r. (K 2/12) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Sentencja tego wyroku została ogłoszona dnia 22 listopada 2012 r. w Dz. U. Nr. 2. poz. 1285.

Sąd podniósł, że z chwilą ogłoszenia powyższego wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw utracił moc art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Znaczy to, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą – jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury – nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

Sąd zaznaczył, że wskazany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. K 2/12 ma zastosowanie do sytuacji prawnej wnioskodawczyni, która w okresie po 8.01.2009r. a przed 31.12.2010r. uzyskała świadczenie emerytalne i przez cały ten okres pozostawała w stosunku pracy.

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym, stwierdzenie niezgodności przepisu z Konstytucją RP, powoduje, że przepis jest nieważny od samego początku a nie od dnia ogłoszenia orzeczenia czy publikacji w Dzienniku Ustaw, a sąd wydając wyrok, zgodnie z art. 316 k.p.c., bierze za podstawę stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy; a więc nie tylko fakty ale i okoliczność obowiązywania określonej normy prawnej. Jednakże sądy ubezpieczeniowe orzekają o poprawności określonej decyzji. Tak więc, jeżeli organ rentowy w zaskarżonej decyzji nie wypowiedział się w sprawie odsetek należnych od wypłaconego z opóźnieniem świadczenia toteż w tym zakresie, mimo istnienia nowego stanu prawnego, sąd ubezpieczeniowy orzekać nie może i taki wniosek powinien być skierowany do rozpoznania przez organ rentowy. Szczególnie, że odsetki należne na zasadach ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie musi pokrywać się ani podmiotowo ani przedmiotowo z ustawą z 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r.

Sąd wskazał, że z uwagi na wiążące stwierdzenie Trybunału Konstytucyjnego, że przedmiotowy przepis pozostaje w sprzeczności z Konstytucją RP, nie powinien być już uwzględniany przez organ stosujący prawo przy rozpatrywaniu spraw co do roszczeń dotyczących również okresu przed ogłoszeniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13.11.2012 r., sygn. K 2/12.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

Sąd natomiast nie orzekł o żądaniu zasądzenia odsetek ustawowych wskazując, że w myśl art. 4 ustawy z 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r., która weszła w życie w dniu 19 lutego 2014 r. kwota zawieszony emerytury, obliczona w sposób określony w ust. 1, przysługuje wraz z odsetkami ustalonymi w wysokości odsetek ustawowych, określonej przepisami prawa cywilnego. Odsetki, o których mowa w ust. 2, przysługują do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy (ust. 3).

Mając na względzie, że w dacie wydania spornej decyzji ZUS nie obowiązywał jeszcze wskazany wyżej akt prawny stanowiący podstawę do przyznania prawa do odsetek Sąd Okręgowy roszczenie w tym przedmiocie przekazał do rozpoznania organowi rentowemu stosownie do treści art. 477¹⁰ § 2 kpc.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia, w części dotyczącej przyznania prawa do wypłaty emerytury za okres od 22.11.2012r. do 31.07.2013r., złożył organ rentowy, zarzucając :

1/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie, że wypłatę emerytury po 21.11.2012r. należało podjąć od daty wcześniejszej niż od miesiąca, w którym został zgłoszony wniosek w związku z przepisami kodeksu postępowania administracyjnego, a w szczególności z przepisem art. 145a § 2 k.p.a;

2/ naruszenie prawa materialnego tj. przepisów ustawy z 13.12.2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1.10.2011 r. do dnia 21.11.2012 r., poprzez rozpoznanie sporu w sposób wykraczający poza zakres ustawy.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w zakresie prawa do wypłaty wyrównania emerytury za okres od 22.11.2012r. do 31.07.2013r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, przedmiotem sporu jest decyzja z 21.08.2013r. wydana w rozpoznaniu wniosku o podjęcie wypłaty emerytury w związku z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z 13.11.2012r., wobec czego rozpoznanie przez Sąd sprawy winno uwzględniać tryb, w jakim nastąpiło wznowienie wypłaty świadczenia po uprawomocnieniu się decyzji zawieszającej emeryturę. Wskazał, że zgodnie z art. 145 a § 2 k.p.a. można żądać

wznowienia postępowania w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności aktu normatywnego z Konstytucją, w terminie jednego miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego.

Organ rentowy zaznaczył też, że nie można też pominąć zapisów ustawy z dnia 13.12.2013r., a której to uchwalenie było konsekwencją wydania przez TK wyroku stwierdzającego niekonstytucyjność art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w odniesieniu do emerytur i rent przyznanych do 31.12.2010r. Ustawodawca wziął pod uwagę fakt, że wyrok TK spowodował brak przepisów stanowiących podstawę wypłaty zawieszonych emerytur i rent w okresie od 1.10.2011 r. do 21.11.2012r. Stało się tak m.in. w związku z wątpliwościami odnoszącymi się do daty wejścia w życie wskazanego orzeczenia. Skoro zaś zakres przedmiotowy wskazanej ustawy wyraźnie ustalił powyższy czasokres, to zrozumiałe jest, że w pozostałym zakresie, czyli w wypadkach wyrównania świadczeń po dniu 21.11.2012r. mają zastosowanie dotychczasowe przepisy, ograniczające działanie organu rentowego z urzędu.

Skarżący podkreślił, że E. C. wystąpiła z wnioskiem o podjęcie wypłaty zawieszony emerytury w dniu 11.08.2013r., tj. po upływie wskazanego wyżej miesięcznego terminu.

W tym stanie rzeczy i na obecną chwilę tj. po wejściu w życie ustawy z dnia 13 grudnia 2013r. - o ile nie ma podstaw do kwestionowania prawa do wypłaty wyrównania emerytury za okres objęty zakresem ustawy, to z kolei na zasadach dotychczasowych prawo do wyrównania emerytury po 22.11.2011r. jest nadal uzależnione nie tylko od faktu zgłoszenia wniosku, ale także od daty jego złożenia. Oznacza to, że rozstrzygnięcie przez Sąd odwołania w sposób wykraczający poza ramy ustawowe określone powyższym aktem prawnym po wstrzymaniu wypłaty świadczenia zgodnie z prawomocną decyzją organu rentowego, z pominięciem okoliczności, nie wystąpienia przez wnioskodawcę w przepisany terminie o jej uchylenie w trybie wskazanego wyżej przepisu k.p.a. - stanowi naruszenie przepisów normujących obowiązywanie w przedmiotowych sprawach trybów wnioskowych.

W konkluzji organ rentowy podniósł, że podjęcie wypłaty świadczenia z wyłączeniem okresu od 1.10.2011 r. do 21.11.2012r., mogło nastąpić wyłącznie na zasadach ogólnych, czyli na podstawie art. 129 ustawy emerytalnej zgodnie, z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W odpowiedzi na apelację E. C. wniosła o jej oddalenie i zasądzenie od organu na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, gdyż trafny jest zarzut naruszenia prawa materialnego, choć nie - jak wskazał skarżący - art. 129 ustawy 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a art. 135 ust. 1 tej ustawy.

Poza sporem jest, że odwołująca się należy do kręgu osób, które nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie, w którym nie obowiązywał przepis nakazujący dla realizacji wypłaty emerytury rozwiązania stosunku pracy. Znajduje zatem do niej zastosowanie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13.11.2012r., co niewadliwie przyjął Sąd I instancji. Utrwalony jest przy tym w orzecznictwie pogląd o retroaktywnym skutku orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego derogujących konkretne przepisy, jako niezgodne z Konstytucją RP, który należy rozumieć w ten sposób, że uznany przez Trybunał za niezgodny z Konstytucją przepis prawa nie może być stosowany przez sądy i inne organy w odniesieniu do stanów faktycznych sprzed ogłoszenia orzeczenia Trybunału. Akceptując ten pogląd należy jednak podnieść, że w okresie od 1 października 2011r. do 31 lipca 2013r. uprawnienia ubezpieczonej były ukształtowane prawomocną decyzją z 5.09.2011r., mocą której wstrzymano wypłatę emerytury od 1 października 2011r. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 stycznia 2014r., III UZP 3/13, pomimo wydania przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z 13.11.2012r. decyzja wstrzymująca wypłatę emerytury nie utraciła mocy obowiązującej i bez skutecznego jej wzruszenia (uchylenia) wznowienie wypłaty emerytury przez organ rentowy, nawet w sytuacji utraty mocy obowiązującej przepisów, na których została ona oparta, nie było możliwe. Naturalną konsekwencją orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o niezgodności przepisu z Konstytucją jest to, że orzeczenie to stanowi podstawę do

wznowienia postępowania, uchylenia decyzji lub innego rozstrzygnięcia na zasadach i w trybie określonych w przepisach właściwych dla danego postępowania. Ustawa o emeryturach i rentach z FUS, na podstawie których została wydana decyzja wstrzymująca wypłatę emerytury od 1 października 2011r., nie zawiera regulacji określającej wprost zasady i tryb postępowania w tym przypadku. Nie stanowi takiej podstawy art. 114 ust. 1 tej ustawy dlatego, że art. 190 ust. 4 Konstytucji odsyła do przepisów określających zasady i tryb wznowienia postępowania, a instytucja przewidziana w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach nie jest wznowieniem postępowania sensu stricto. Zdaniem Sądu Najwyższego, za przepis, na podstawie którego może dojść do wzruszenia decyzji organu rentowego wydanej w oparciu o akt normatywny uznany orzeczeniem Trybunału za niezgodny z Konstytucją, należy uznać art. 145a k.p.a., w myśl którego można żądać wznowienia postępowania również w przypadku, gdy Trybunał Konstytucyjny orzekł o niekonstytucyjności aktu normatywnego z Konstytucją. Jednakże, zgodnie z art. 145a k.p.a., wznowienie postępowania następuje wyłącznie na wniosek ubezpieczonego. Zatem zastosowanie art. 145a k.p.a. ma miejsce tylko wówczas, gdy ubezpieczony złoży do organu rentowego skargę (wniosek) o wznowienie postępowania zakończonego ostateczną decyzją organu rentowego w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (§ 2 art. 145a). Skoro wyrok Trybunału, na który powołała się E. C. w swoim wniosku o wypłatę zaległej emerytury, opublikowany został w dniu 22 listopada 2012r., to termin do wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145a k.p.a. zakończonego ostateczną decyzją z 5 września 2011r. upłynął dniem 22 grudnia 2012r. Tymczasem, jak wynika bezspornie z akt rentowych, E. C. wniosek taki złożyła 11 sierpnia 2013r., tj. po upływie tego terminu. Dlatego też brak jest podstaw prawnych do uchylenia decyzji z 5 września 2011r., a tym samym brak jest podstaw do wypłaty świadczenia za okres do 31 lipca 2013r. w oparciu o wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 13 listopada 2012r. Nie ma też podstaw do wyrównania świadczenia w oparciu o treść art. 133 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż decyzja organu rentowego z 5.09.2011r. wstrzymująca wypłatę emerytury nie była błędem organu rentowego. Błąd organu nie obejmuje bowiem sytuacji, w której organ rentowy (w chwili wydania decyzji) działa na podstawie nie budzących wątpliwości interpretacyjnych przepisów ustawy, które bez wątplenia korzystają z domniemania konstytucyjności aż do chwili uznania ich przez Trybunał Konstytucyjny za niezgodne z Konstytucją. Decyzja wydana w takich warunkach nie może być też uznana za bezprawną, gdyż podstawa prawna do jej wydania odpadła dopiero po ogłoszeniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2014r., III UZP 3/13).

Stosownie do treści art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa. Organ rentowy wstrzymuje więc wypłatę świadczeń m.in. wówczas, gdy powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do emerytury, czyli przypadki określone np. w art. 103a tej ustawy. Zgodnie z art. 135 ust. 1 ustawy, w razie ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty świadczenia, wypłatę wznawia się od miesiąca ustania tej przyczyny, jednak nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty lub wydano z urzędu decyzję o jej wznowieniu. Zasadą jest zatem, że wypłata świadczenia następuje od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek, a tylko w razie błędu organu rentowego wypłatę wznawia się za okres 3 lat poprzedzających bezpośrednio miesiąc, w którym zgłoszono wniosek o wznowienie wypłaty (art. 135 ust. 3).

Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że odwołująca się wniosek (skargę) o wznowienie wypłaty emerytury zgłosiła w sierpniu 2013r. i od 1 sierpnia 2013r. organ rentowy podjął wypłatę. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone we wskazanym postanowieniu z 10 stycznia 2014r., III UZP 3/13, iż brak jest podstaw do zastosowania art. 135 ust. 3, gdyż nie można zasadnie twierdzić – jak już wyżej wywiedziono – że wstrzymanie decyzją z 5.09.2011r. wypłaty świadczenia było skutkiem błędu organu rentowego. Decyzja ta miała bowiem oparcie w obowiązującym wówczas przepisie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010r., które to przepisy korzystały z domniemania konstytucyjności aż do chwili uznania ich przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z 13.11.2012r. za niezgodne z Konstytucją.

W konsekwencji należy uznać, że wyrok Sądu Okręgowego narusza art. 135 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS i dlatego musiał podlegać zmianie w zaskarżonej części poprzez oddalenie odwołania w zakresie obejmującym okres od 22 listopada 2012r. do 31 lipca 2013r. Skoro bowiem nie została wzruszona w trybie art. 145a k.p.a. ostateczna

decyzja organu rentowego wstrzymująca wypłatę emerytury, a wniosek o wznowienie wypłaty świadczenia na skutek ustania przyczyny powodującej wstrzymanie wypłaty został zgłoszony przez odwołującą się w sierpniu 2013r., to decyzja organu rentowego podejmująca wypłatę od 1 sierpnia 2013r. odpowiada prawu i jest zgodna z art. 135 ust. 1 w/w ustawy.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 kpc orzekł jak w sentencji.